

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

(Vol. 121) [Lit.
8469] v.

MUSIKBILAGA

TILL

F. W. SCHOLANDERS SKRIFTER.

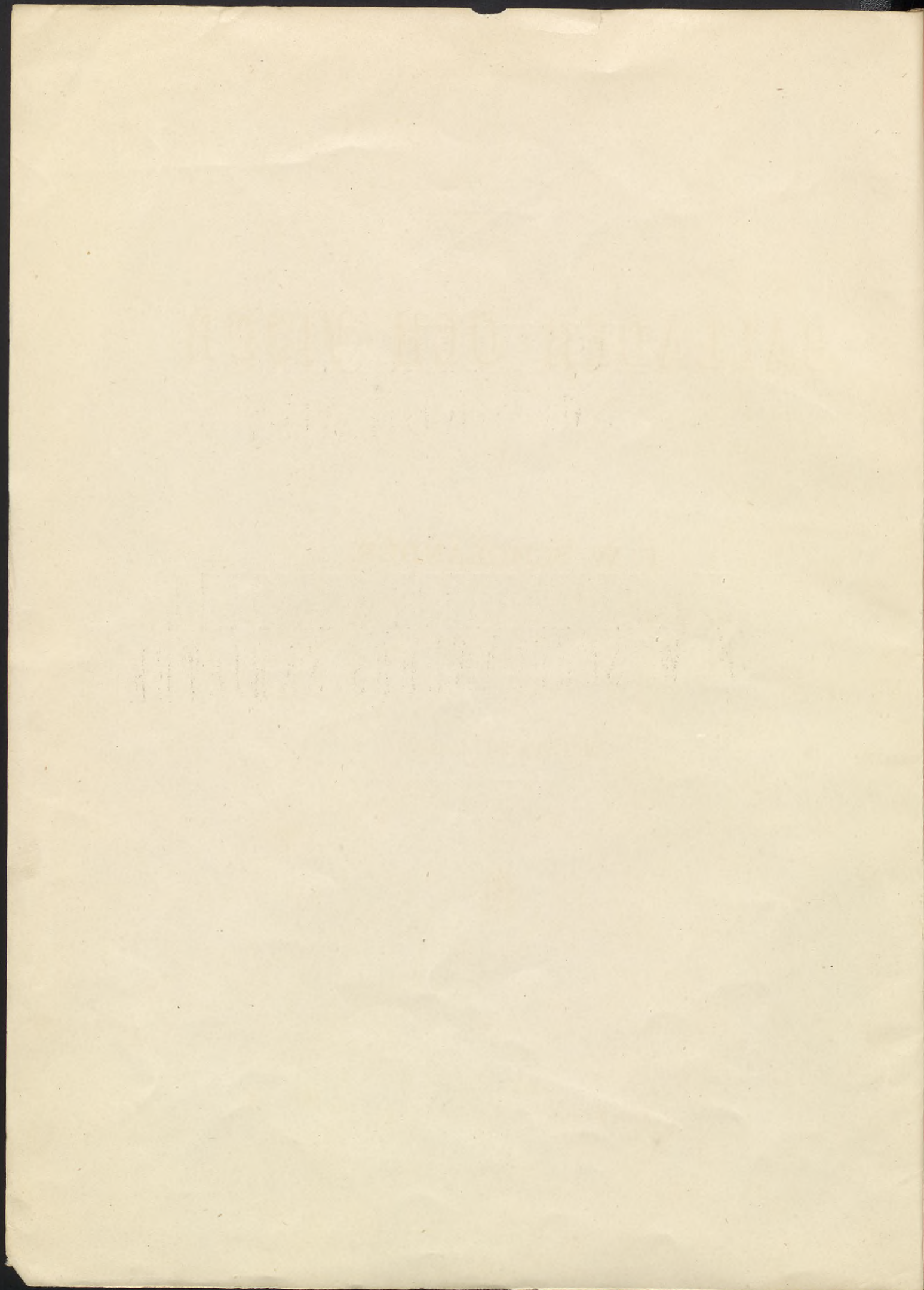
STOCKHOLM.

P. A. NORSTEDT & SÖNERS FÖRLAG.

Pris 2 kr. 50 öre.

BALLADER OCH VISOR

AF

F. W. SCHOLANDER.

(MUSIKBILAGA.)

STOCKHOLM.

P. A. NORSTEDT & SÖNERS FÖRLAG.

1001-1000 1000-1000

1000-1000

INNEHÅLLSFÖRTECKNING.

Den blödande rosen	sid. 2.
Kung Svegger	» 4.
Trohet	» 6.
Från korstågen	» 8.
Gif akt!	» 10.
Skjuts-Olle	» 11.
Missmod	» 12.
Förklaring	» 14.
Trägen vinner	» 16.
Gammal folkvisa	» 17.
Serenata	» 18.
L'image	» 19.
Den trotsiga	» 20.

Dessa ballader och visor komponerades ursprungligen till gitarr och blefvo utförda inom den trängsta vän- och familjekrets. Det är endast på förnyade uppmaningar från flere håll som man beslutit sig för att låta de anspråkslösa sångerna framträda inför allmänheten.

DEN BLÖDANDE ROSEN.

1862.

Sång.

Piano.

v. 1. *Ferr*

Bengt förde kärligt skön Sigrid allt fram, till dans i den skimrande sal; När

Chorus.

kungen, den svartsjuke, det ta förnam, då krympte hans hjerta af qual. När

kungen, den svartsjuke, det ta förnam, då krympte hans hjerta af qual.

Skön jungfrun af riddaren löste i lek
mång pant med sin rosendemund;
då bleknade kungen och tänkte på svek
att krossa den älskog i grund.

»Och hör I, herr Bengt, af ert huggvana svärd
jag rönt månet lysande däd,
pokalen jag nu er kredensar som gärd
af furstelig huldhet och nåd.

Stolts Sigrid, den vänsta i tärnornas rad,
må stända med er under pell.
Att henta min biktfar rid därför åstad,
han skall eder signa i qväll.»

Med gullringen röd fäste riddarn sin skatt,
och hon tog från barmen en ros;
den band hon med perlor vid brudgummens hatt,
förr'n han drog i mörkret sin kos.

Men kungen på genvägar sände två män
med arborst och skäkter af stål:
»Det gäller ert lif, om I kommen igen
och ej hafven träffat ert mål.

Herr Bengt måste stupa likt vingskjuten falk
och grafvas vid alträsket ned,
ty han är i landet den argaste skalk,
som någonsin gångare red.»

Och nattmännen lydde det skändliga ord,
för mördarehand föll herr Bengt,
och lönligt han myllades neder i jord,
hans ros blef i hjerteblood dränkt.

Men der tog den rot och sköt uppåt med fart;
ett järtecken himmelen gaf:
ty plantan spred väldiga törnen, som snart
betäckte den skuldlöses graf.

Skön Sigrid begrät med mång tusende tår
sin vän, som så plötsligt försvann,
och falskt qvidde kungen: »Ack, aldrig jag får
en kämpe så dråplig som han.»

Fast fursten var misstänkt, han giljande bjöd
åt ungmön sin hand och sin borg,
der gycklares harpolek stundeligt ljöd,
ett hän för den tröstlösas sorg.

Och henne till ära der bröts mången lans
i riddarspels glänsande prakt,
men kungen hvar qväll tvang den sorgsna till dans,
hon tvangs hvarje morgon på jagt.

Så redo de vilse en gång djupt i skog
och kommo till alträsket hän,
der dimman sin svepduk kring stränderna drog,
och korpar uppstämde sitt skrän.

»Fort, vändom, skön jungfru, ty döder mans stoft
här bädas af mötande flägt.» —
»Ack nej, stränge herre, så ljuft käns ett doft
af rosor, dem sommaren väckt.»

Och än i dess blomskörd af purpur och snö
man trohetens vårdtecken ser,
det får hvarje Törnallasven af sin mö.
Men — rosorna blöda ej mer.

»Skön Sigrid! i gryningens dunkel der står
en vålnad, som isar min merg.» —
»O nej, jag blott skönjer bland törniga snår
en blomma med oskuldens färg.»

Vred höjde då kungen sitt stålsmidda svärd
och hastigt mot törnbusken red:
»Om än dina rötter nå skärseldens härd,
jag faller dig, spökgömma, ned!»

Knappt hugget dock hven ifrån blixtrande glaf,
förr'n gripen blef hädarens arm
af törnenas slingor. Men rosen högs af
och flög till den sorgbundnas barm.

Skön Sigrid tog blomman i skälfvande hand,
med skräck hon den kände igen:
ty qvar satt kring stjelken det perlprydda band,
som hon hade gifvit sin vän.

Förtviflad hon kysste sin hugkomsts klenod,
tungt föll på dess snöblad en tår,
då började rosen att drypa af blod
så stridt som ur banedjuft sår.

»Nu vet jag fullväl, att all verdens väg
han farit, min fästman så bälld.
Mot dig ropar blodet, du nidfurste! Säg,
hvi stupade han för ditt våld?»

Så rödt blödde rosen. Men bleknande gled
skön Sigrid ur sadeln af gull,
och hjertat det brast, icke mera det led
för älskogs och trofasthets skull.

Och dagen förgick. Det blef skumt, det blef natt,
kring träsket, der kungen så vild
likt nätfångad ulf uti törnbojan satt,
af brottet en gräselig bild.

Så fans han af dem, som sig gifvit på färd
och sökt dagen om, utan rast;
de höggo med yxor, de höggo med svärd,
men törnet höll fången dock fast.

Sist hemtades biktfadern. Lyckliga fynd,
för nidingens eviga väl! —
Med ruelse fick han bekänna sin synd,
med bön fick han rena sin själ.

Och vigvatten, rikligt i törnsnåret stänkt,
befriade järtecknets slaf
och signade mullen, som höljde herr Bengt,
så att han fick ro i sin graf.

Der byggdes en kyrka till banemansbot,
och snart söngo klockornas ljud,
att riddarens grift tog högtidligt emot
skön Sigrid, hans korade brud.

I grus ligga kyrka och graf länge se'n,
dock undret från fordom består,
ty törnbusken gror bland ruinerna än
och grönskar så fagert hvar vår.

KUNG SVEGDER.

1860.

Sång.

Piano

v. 1. Med

hirden drog Svegder allt ö - ster - ut, Han red genom dag och

natt: "Jag finner nog O - den i Asgård till slut, Der

hämtar jag vis - do - mens skatt". Han eg - ga - de få - len och

in - nan kort Var han från följert långt bort. "Fram-

åt! jag är ensam - låt gå, låt gå, Tids nog kommer hvilan en dag. Blott

jag skall nu fröj - den nå Att hälsas i stamfädrens lag."

Och öster ut bar det med vilda språng
i skogsdjup, fast stig ej fans,
der hördes blott ugglornas klagande sång,
der glimmade irrbloss i dans.
Snart störtade springarn, men kungen drog
sitt breda slagsvärd och log:
»Dess bättre, nu banar en väg jag lätt:
man Oden skall söka med stål.
Mitt mål
är den starkes rätt;
den segrar, som motstånd ej tål.»

Ett kummel stod hejdande vandrarns fart;
djerft vältte han mossig sten.
Ur djupet förnam då den rastlöse snart
en underbar sång och ett sken.
Der hamrade dvergar med konstfull flit
och lockade: »Svegder, kom hit;
den gamle bor här; för din klara blick
här Asgård, det sökta, du ser,
kom ner!"
Dårad kungen gick,
men — upp kom han aldrig mer.

TROHET.

Con espressione.

1867.

Sång.

v.1. Pe - dro drog bort från bor - gen, I - nex i tå - rar

Piano.

sam. Rid - darn ej kände sor - gen,

Sjög så från skeppets stäm: "O Guadal - qvivers

skän - der, Al - drig jag å - ter - vän - der, Jag e - der

dim.

mer ej ser! O, Guadalquivirs

stränder, All-drig jag åter-vänder, Jag e-der

cresc. (sista vers.)
mer ej ser!"

Inez gick öm och trogen,
längtande till sin vän,
frågade myrtenskogen:
»Kommer han ej igen?
O, Guadalquivirs stränder,
om snart ej hit han-länder,
en graf af er
jag ber.»

Arm kom hidalgon åter,
falskt hade hoppet blänt.
Inez ej mera gråter,
hon åt en ann' sig skänkt. —
O, Guadalquivirs stränder,
sällan vid er det händer,
att sorg och tro
der bo.

FRÅN KORSTÅGEN.

Melodien 1866, Orden 1875.

Sång.

Piano

Piano ma grossamente.

Led. - - - - -

v.1. Ugg-lan ma-nar från å - - sen: "Alfhild i hö-ganlofts

-bur! Klä-vitt, din tro-lof-va-de stu - - par

Vid Je - ru - sa - lems mure, För'n so - - len gått

ned i he - li - ga lan - - - - det. - det

»Moder, saliga moder,
hjelp i helgonens namn,
hjelp mig Jerusalem hinna,
kläd mig i dufvohamn,
förrn' solen går ned i heliga landet.»

Riddaren föll vid sin fana,
innan stormningen slöt.
Snöhvit, förblödande dufva
störtade till hans sköt.
Och solen gick ned i heliga laudet.

GIF AKT!

1847.

Sång

v. 1. Räfven han gör sig så sö - ter, Falsk och e - lak är han ändå;
 v. 2. Amor är värre än räfven Eld han tändert i hjertats vrå. För

Piano

1°

Stackare den honom möter, Derföre akten er flic - kor små!
 honom så länge I

2.

lef - ven, Ak - ten er, ak - ten er flic - - kor små!

SKJUTSOLLE.

1880.

Sång.

v. 1. Skjutsol-le reste med sin gos-se en natt, De

Piano.

nä-ra en af-rättsplats hör-de. I gal-gen ett sol-torkadt

lik-par der satt, Och ben-ranglen skramla man hör-de.

»Säg, far du, hvi dingla de arme väl så
och välla det knarrande ljudet?»

»De bofvarne» — svarade skjutsbonden då —
»de bröto mot sjunde Guds-budet.»

Och tio år efter en ann' liten sven
for vägen, klart upplyst af månen.

Då hängde i galgen två tjufvar igen:
det Skjuts-Olle var jemte sonen.

MISSMOD.

1849.

Sång.

Piano.

v. 1. Du här, da, en till flykt jag kän - ner Från

bojan hvori du mig band: När längtan mitt hjerta för - bränner, Jag

vin-gar-ne, fly-en-de spän-ner, Till drömmarnes sa-li-ga

land, till drömmarnes sa-li-ga land.

Der ser jag dig leende åter,
jag trycker din älskade hand,
af svallande känslor jag gråter.
de qual du mig gjort jag förlåter
i drömmarnes saliga land.

Men sällheten hägrar ju bara
och undflyr det verkligas strand. —
Må vakande lifvet då fara,
din älskling jag evigt vill vara
i drömmarnes saliga land.

FÖRKLARING.

Sång.

v.1. Tror du jag sjunger med gläd-je, Ack, hvad du då dig be-

Piano.

-drar! Tror du jag sjun-ger med gläd--je,

Ack, hvad du då dig be - drar! Jag sjun-ger, ty mitt

hjer - ta Till tröst ej an - nat har, Till

tröst ej an - nat har, Jag sjunger, ty mitt hjer - ta till

tröst ej an - nat har, till tröst ej an - nat har.

Tror du, förnöjelse bringar
ögat och munnen att le?
Nej, löjet döljer tårar,
dem ingen bör få se.

Låt mig den visan då sjunga,
som du mig lärde en gång.
Snart skall nog hjertat kallna;
då tystnar ock min sång.

TRÄGEN VINNER.

1867.

Sång.

v.1. Mins du första gån-gen, Just der bäcken flöt

Piano

Säg jag dig-blef fån-gen Af din blick, af sän-gen,

Och föll i-från spån-gen- Ack, hvad du var söt!

Andra gången sedan:
 månen silfver göt,
 men jag var i nedan,
 då du kom, emedan
 nyss jag stjelpt med slädan —
 ack, hvad du var söt.

Mins, hur se'n på balen
 stapplande — mitt nöt —
 jag med dig i salen
 föll, slet af dig sjalen
 och blef nästan galen,
 ty du var så söt.

Svårtadt blef mitt rykte. —
 Till ditt hulda sköt
 du en annan tryckte,
 jag mig mördad tyckte,
 håret af mig ryckte —
 du var grym, men söt.

Kal må hjessan blänka —
 dig ock sorg ej tröt —
 unga vi oss tänka
 nu, då du vill skänka
 mig din hand — som enka
 alltid lika söt.

GAMMAL FOLKVISA.

1850.

Sång.

v. 1. Det var den un -- ga Herr Se -- der, Han

Piano.

ham. mar och kru. sar sitt hår: Sen gån. gar han in till sin

fo. ster. mor Och frå. gar hvad död han skulle få. på.

1. & 2 v. 3 v.

"Och inte så dör du på sotende säng,
ej heller blir du slagen i krig;
men akta dig väl för de böljorna blå,
att de icke förråda ditt lif." --

"Och dör jag inte på sotende säng,
och blir jag inte slagen i krig,
nog aktar jag mig för de böljorna blå,
att de icke förråda mitt lif."

SERENATA.

Roma 1844.

Sång.

O Ro-si-na, bel-la ro-sa, voglio dir ti voglio dir una pa-
 ro-la, aspet-tan-do ti nel-la gondo-la, so-no
 sempre sono il tuo fidel a-mante. Tend' mi la ma-no, dammi un
 ba-cio, rendi fe-li-ce il tuo svede-sac-cio! È tanto

Piano.

brutto, tanto è cat-ti - vo, ma è matto di amor in veri - tà!

L' IMAGE.

1847.

Sång.

v.1. Reste là, o faible i - ma - ge, re - po - se sur ce pauvre
v.2. Si tu savais comè je t'a - do - re, tu rirais trop de mon a -

Piano.

coeur, pour lui montrer le beau mi - ra - ge, de tous ses rêves, tout son bon -
- mour car tu ne sais ce que c'est en - co - re tou - jours d'aimer, se taire tou -

- heur de tous ses rêves, de son bon - heur.
- jours tou - jours d'aimer, se taire tou - jours.

DEN TROTSIGA.

Allegro moderato.

1859.

1, 2, 3, 4 & 6 verserna.

Sång. v.1. Se'n so-len i purp-ra-de sky-ar gått ner Ror sig

Guitarr.

ungmön ut på spe-gel-kla-ran sjö. Och der

sjun-ger hon fritt och åt to-ner-na ler, När i

fjerran de klinga bort och dö. Och der sjunger hon fritt och åt

to-ner-na ler När i fjerran de klinga bort och dö. FINE.

5 vers.

Sång. *pp*

v. 5. För dig ljuda strängarne un-der min hand, Och snart

Guitarr. *pp*

famnar jag ditt vidjemjuka lif, Blott från bottnen du los-sar mig

der du mig band Med i sjö-stranden nedstucken knif. v. 6. Nu

D.S. al Fine.

»Som vårdag förvandlas till frostkyllig natt,
så är ungersvennens ömhet snart förbytt,
och den trohet, han lofvat och svurit sin skatt,
är ett hjertelöst eko, som flytt.

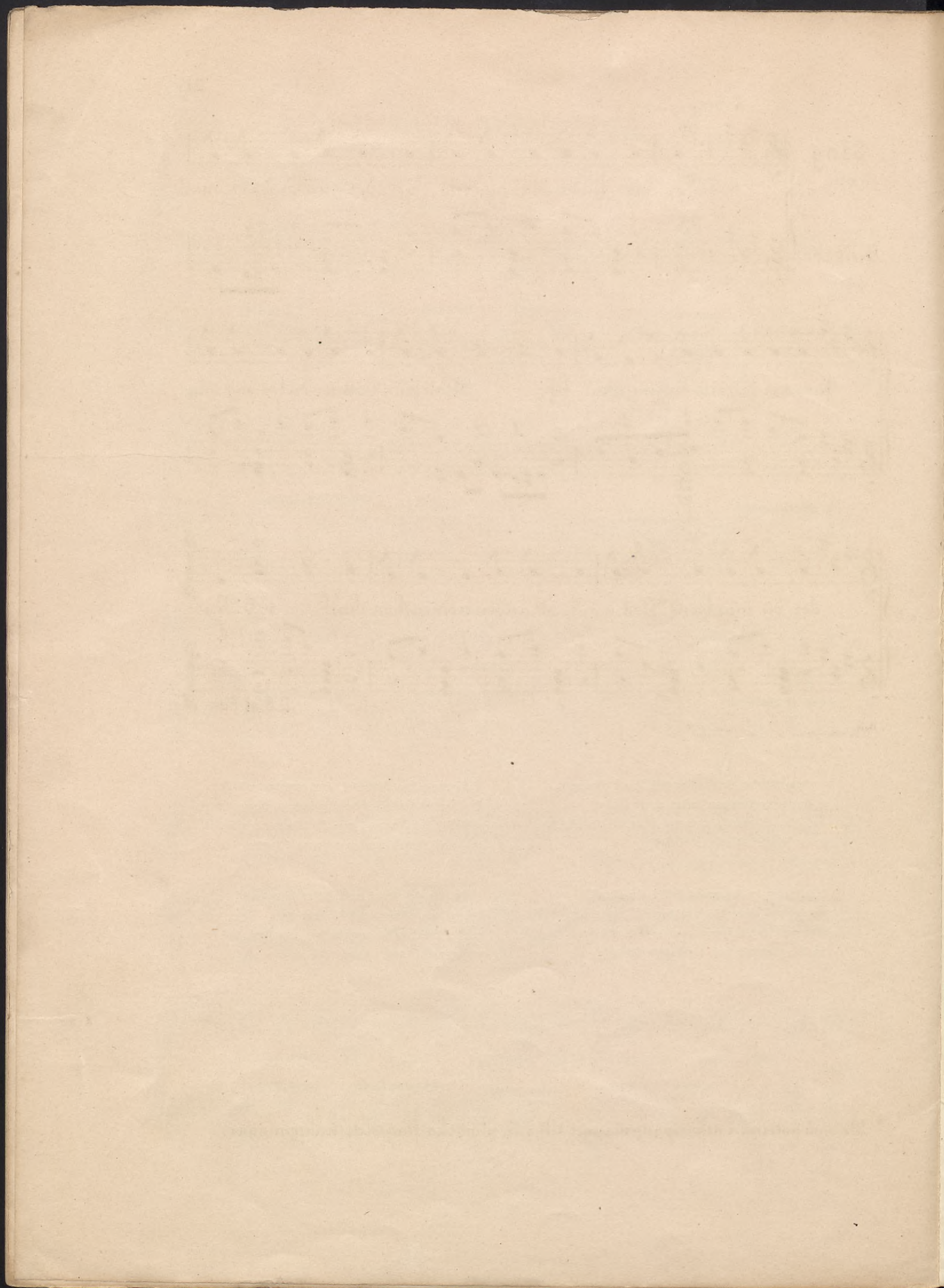
Ja, friar än kejsaren sjelf i sin skrud,
ger jag nej, hur ödmjukt han än bugar sig,
hellre må jag i djupet med necken stå brud,
om han kommer och törs spela för mig.»

Så sang hon förmätet, den trotsiga mön,
der hon vaggade i bräcklig farkost fram;
plötsligt hördes en harpa då klinga ur sjön,
och med skräck hon en stämman förnam.

Nu var det förbi med det trotsiga mod,
full af oro vände ungmön hem igen,
och af fruktan för necken hon snarliga stod
under pell, hand i hand med en sven.

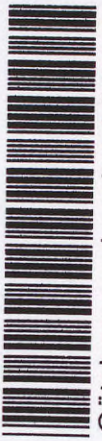
* De små noterna i ackompanjemanget till v. 5, utmärka flageolett-knäppningar.

6000193733

Göteborgs universitetsbibliotek

På P. A. NORSTEDT & SÖNERS förlag:

SKRIFTER

AF

F. W. SCHOLANDER.

FÖRSTA DELEN.

BALLADER. SMÅDIKTER. NOVELLER.

Pris inb. 7 kronor.

”DEN BLÖDANDE ROSEN”,

DIKTAD, RITAD OCH TONSATT

AF

F. W. SCHOLANDER.

SJU TAFLO I HELIOGRAVYR

(DERAF EN MED NOTER).

I portfölj med litogr. omslag. Pris 20 kronor.

SCHOLANDERS SAGOBOK. I.

SAGOR BERÄTTADE OCH RITADE

AF

F. W. SCHOLANDER.

DEN HÄMNDLYSTNE. FLYGSMEDEN.

I karton med litogr. omslag. Pris 2 kronor.